Spelmansträdet

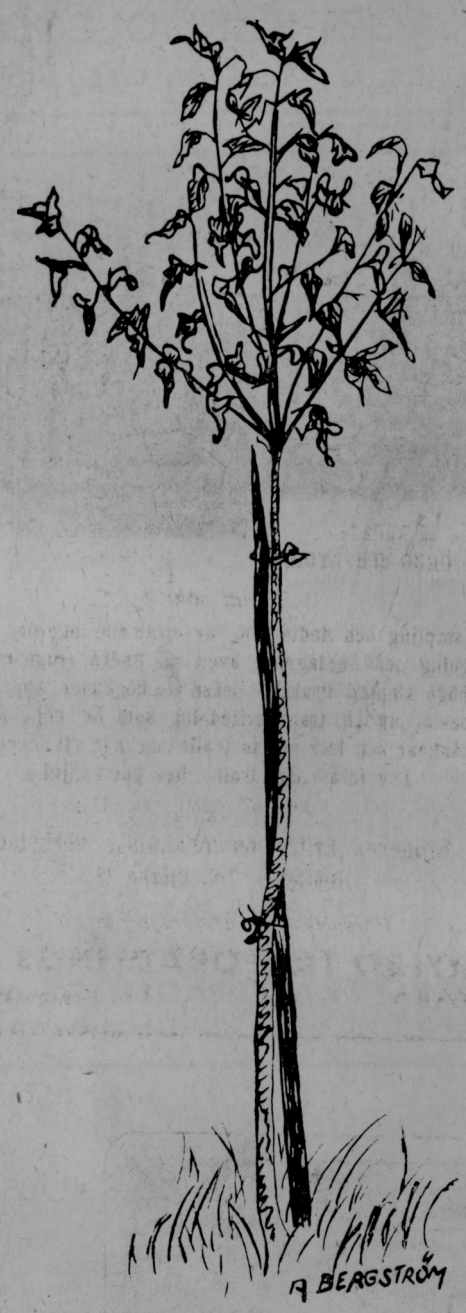

En solig sensommardag 1947 kommo alla sörmländska spelmän dragande på olika vägar med fioler i händerna, glada och förväntningsfulla i sina färggranna bygdedräkter. Till Flenmo skulle de alla och till Flenmo hittade de vägen, för där hade spelmännen ofta varit förr och spelat på lysningsdanser och bröllop och storkalas av alla de slag. Och där voro de alltid väntade och välkomna och trivdes och kände sig hemma och åt och drack och hade sig.

Nu var dagens datum den 29 september — familjens stora högtidsdag. Den dag, då bröllop skall stånda och Den Förste Flenmons födelsedag minnas. Stort kalas väntade. Och det ett hejdundrande kalas som i den gamla goda tiden. För nu var det 30-årsdagen av Flenmons eget och andra årsdagen av Kaj och Majs bröllop.

Men förr i tiden skulle gästerna ha förning med sig. Vad i all världen skulle spelmännen ta med sig. Jo, låtarna på fiolerna, förstås. Och så några nykomponerade låtar. Men något mer borde det vara, något stabilare, bestående, symboliskt. Och så . . ! En snilleblixt! Ett träd, ett spelmansträd, att plantera vid Flenmo som en åminnelse av alla spelmansträffar där. Och samtidigt något för framtiden. Att komma tillbaka till för att vattna och stödja och se till. Ett träd skulle ju även symbolisera familjens växande och livets fortbestånd.

Alltså medförde spelmännen nu en naverlönn, som högtidligen överlämnades till Flenmon och Hustru Hans, under högtidliga ceremonier med tal och musik. Med värdfolkets medgivande planterades trädet mitt på gårdsplanen, och förkörare Jansson var med och styrde och grävde, och det spelades och talades och kameramännen blixtrade och trädet vattnades och stöttades. Och så fanns det ett spelmansträd vid Flemo!

Detta var 1947. Trädet frodas och växer. Och spelmännen kommer då och då för att vattna och bliva då själva rikligen bevattnade av Flenmon. Ja, trädet har blivit till stor glädje för spelmännen.